

*Wijziging van regelingen betreffende
economische delicten*

VOORLOPIG VERSLAG

No. 4

(De vroegere stukken zijn gedrukt in de
Zitting 1953—1954)

De vaste Commissie voor Justitie, in wier handen dit wetsontwerp is gesteld, heeft de eer te rapporteren, dat zij in het algemeen met instemming van dit wetsontwerp heeft kennis genomen.

De vraag is echter gerezen of het ontnemen van de opsporingsbevoegdheid aan de personen, bedoeld in die zinsnede van artikel 59 van de Wet op de economische delicten, welke volgens artikel I, sub E, van het wetsontwerp dienen te vervallen, niet tot misschien ongewilde consequenties aanleiding zou kunnen geven.

In de zuivelsector is het immers een vast gebruik, dat de Rijkszuivelinspecteurs en -visiteurs de door hen geconstateerde overtredingen doorgeven aan de contrôle-instellingen, waarbij de overtreder is aangesloten. Tegen deze kunnen dan door de contrôle-instelling disciplinaire maatregelen genomen worden. Deze praktijk maakt de indruk gezond te zijn, ook al omdat het toezicht, dat door de Rijkszuivelinspecteurs en -visiteurs op de contrôle-instellingen wordt uitgeoefend, hiervan de vruchtbare invloed ondergaat.

Indien nu aan ambtenaren van de Algemene Inspectiedienst opsporingsbevoegdheid zou worden verleend, bestaat de mogelijkheid, dat dezen — in afwijking van de gegroeide gewoonte — de geconstateerde overtredingen niet bij de contrôle-instellingen ter interne berechting, maar bij de economische rechter gaan aanbrengen. Men zou dan een samenloop van berechtingsmogelijkheden krijgen, hetwelk ongewenst wordt geacht.

In de Memorie van Antwoord bij de Wet op de economische delicten is over de hierbedoelde interne berechting gezegd, dat opheffing de Minister „voorshands niet gewenst voorkomt”. Dit *voorshands*, gevoegd bij de hierboven geschetste mogelijke ontwikkeling, geeft aanleiding tot onzekerheid ten aanzien van de toekomst van de interne berechting.

Het zou zeer op prijs worden gesteld, indien de Minister, wie dit aangaat, deze onzekerheid zou kunnen wegnemen.

In verband met het hier aangeroerde probleem van de interne berechting werd door enkele leden gewezen op het systeem, dat in het nog niet in werking getreden artikel 37 van de Wet tuchtrechtspraak bedrijfsorganisatie juncto artikel 105 van de Wet op de Bedrijfsorganisatie is neergelegd. Dit houdt in, dat de officier van justitie beslist of een overtreding tuchtrechtelijk dan wel strafrechtelijk zal worden afgedaan. Een zelfde beginsel wordt ook gevonden in artikel 16 van de Wet bestrijding tuberculose onder het rundvee, dat reeds enige tijd van kracht is. Men meende te weten, dat de toepassing van het genoemde artikel 16 in de praktijk op moeilijkheden stuit. Het schijnt, dat onder de officieren van justitie weinig eenstemmigheid bestaat over het te volgen beleid. In het ene arrondissement zou dan ook een geheel andere gedragslijn worden gevolgd dan in het andere.

Kan de Minister ook mededelen welke ervaringen men tot nu toe met het in de vorige alinea genoemde systeem heeft opgedaan?

De commissie kan zich niet aan de indruk onttrekken, dat de wijze, waarop de wetten, welke onder de werkingssfeer van de Wet op de economische delicten worden gebracht of waarin

wijzigingen worden aangebracht, in het wetsontwerp zijn vermeld, niet altijd even nauwkeurig is. Een tweetal voorbeelden moge dit nader toelichten.

1. In artikel I van het wetsontwerp wordt de Wet op de economische delicten aangehaald als: „(wet van 22 Juni 1950, *Stb.* K 258, sedert gewijzigd)”. De vermelding *sedert gewijzigd* zou o.m. ook aan de in sub A, 1, genoemde Vleeskeuringswet, *Stb.* 1919, 524, kunnen worden toegevoegd. De artikelen 6a, 19a, 26, 34, 35, 37, 38 en 39 toch komen niet voor in *Stb.* 1919, 524, maar zijn ingevoegd of gewijzigd bij de wetten van 18 Mei 1922, *Stb.* 305, 22 Juni 1950, *Stb.* K 258, 13 December 1950, *Stb.* K 574, en 15 Mei 1952, *Stb.* 274.

2. In artikel XI van het wetsontwerp wordt voorgesteld in artikel 4, laatste lid, van de wet van 29 November 1930, *Stb.* 441, „de ambtenaren der invoerrechten en accijnzen” anders te lezen. Genoemde ambtenaren worden echter in de in *Stb.* 441 gepubliceerde wet in het geheel niet genoemd, aangezien het bedoelde „laatste” lid pas bij de wet van 8 April 1932, *Stb.* 148, werd gecreëerd. Het ware duidelijker geweest, indien naar de jongstbekende tekst was verwezen, welke bij besluit van 18 Juni 1932, *Stb.* 305, werd bekendgemaakt.

De commissie acht het gewenst, dat de verwijzingen naar de vindplaatsen van de in dit wetsontwerp genoemde wetten nog eens nauwkeurig worden nagegaan, opdat de wijze van aanhalen zoveel mogelijk in overeenstemming zij met de letter en de geest van de Richtlijnen 35—44 voor de wetgevingstechniek.

Aldus vastgesteld 14 Januari 1955.

OUD
 WTTEWAALL VAN STOETWEGEN
 BURGER
 TENDELOO
 VERKERK
 GERBRANDY
 N. VAN DEN HEUVEL
 DE GRAAF ¹⁾
 LEMAIRE
 VAN RIJCKEVORSEL
 ZEELENBERG.

¹⁾ Plaatsvervanger van mejuffrouw De Vink, die buitenslands vertoeft.